Κλιάφα Μ., *Ο δρόμος για τον παράδεισο είναι μακρύς*, Κέδρος, Αθήνα, 2003
Παρουσίαση: Γεωργία Καπνουλά

Ο δρόμος για τον παράδεισο είναι μακρύς είναι ένα επιστολικό μυθιστόρημα στο οποίο παρακολουθούμε την αλληλογραφία δύο δεκαπεντάχρονων κοριτσιών, άγνωστων μεταξύ τους, που άρχισαν να αλληλογραφούν απαντώντας σε μια αγγελία ενός περιοδικού. Μέσα από τα γράμματά τους ανταλλάσσουν τις σκέψεις, τα συναισθήματα, τις φιλοδοξίες, τα όνειρά και τους προβληματισμούς τους. Το ένα κορίτσι, η Βερόνικα, παιδί οικονομικών μεταναστών, κατοικεί σε μια επαρχιακή πόλη και πρέπει να αντιμετωπίσει, λόγω της αλβανικής καταγωγής της, τη ρατσιστική συμπεριφορά των άλλων. Το άλλο κορίτσι, την Ελένη, κόρη μιας αθηναϊκής αστικής οικογένειας, δε φαίνεται να την απασχολούν ιδιαίτερα προβλήματα. Στην πορεία όμως της αλληλογραφίας η Βερόνικα ανακαλύπτει ότι στην πραγματικότητα η Ελένη βιώνει ένα μεγάλο πρόβλημα, αφού είναι άτομο με κινητικά προβλήματα, καθηλωμένο σε αναπηρικό καροτσάκι, μετά από ένα αυτοκινητιστικό ατύχημα. Η Ελένη είχε αποκρύψει αυτή την πληροφορία από τη Βερόνικα και της είχε παρουσιάσει μια ψεύτικη ζωή. Το γεγονός αυτό κλόνισε προς στιγμή τη φιλία τους, η οποία όμως στο τέλος θριαμβεύει, αφού η Βερόνικα θα συγχωρέσει τη φίλη της και θα κάνουν μαζί μια νέα αρχή.

Το κύριο θέμα που θίγεται σ' αυτό το μυθιστόρημα είναι αυτό της διαφορετικότητας και πώς τη διαχειρίζονται δυο νέοι άνθρωποι που βρίσκονται στην έτσι κι αλλιώς δύσκολη περίοδο της εφηβείας. Η συγγραφέας με διακριτικό και καθόλου διδακτικό τρόπο μας δείχνει πως με την αγάπη και την κατανόηση μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τις προκαταλήψεις και τα κοινωνικά στερεότυπα και να οικοδομήσουμε υγιείς και σταθερές ανθρώπινες σχέσεις.

Ο τίτλος του έργου έμμεσα προτρέπει να έχουμε στόχους και αξίες και να μην εγκαταλείπουμε τις προσπάθειες για την επίτευξη των στόχων μας παρά τα εμπόδια που θα συναντήσουμε.

Το αγαπημένο μου σημείο στο βιβλίο ήταν το τέλος όπου βλέπουμε τη φιλία των κοριτσιών να σταθεροποιείται και να δυναμώνει.